

Sygnatura akt IX GC 783/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 25 maja 2016 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu IX Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: **SSO Piotr Marciniak**

Protokolant: st. sekr. sąd. Paulina Kurowiak

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2016 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. B.**

przeciwko **(...) S.A. w W.**

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej 3.617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

/-/ SSO Piotr Marciniak

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 16 lipca 2015 roku powódka M. B. wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 108.500 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 marca 2012 roku do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że zawarła z pozwanym umowę ubezpieczenia autocasco pojazdu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiącego własność (...) S.A., którego leasingobiorcą, na podstawie umowy leasingu nr (...) z dnia 18 lipca 2011 roku była powódka. Przedmiotowa umowa ubezpieczenia została potwierdzona polisą nr (...).

Następnie powódka wskazała, że w okresie od 2 do 7 lutego 2012 roku w miejscowości W. przy ul. (...) nastąpiła kradzież wyżej wymienionego przedmiotu ubezpieczenia. Podkreśliła, że w dniu 8 lutego 2012 roku zgłosiła pozwanej kradzież pojazdu. Dodatkowo powódka podała, że po zgłoszeniu szkody, pozwany pismem z dnia 23 maja 2012 roku zobowiązał ją do złożenia dokumentów i rzeczy niezbędnych do wypłaty odszkodowania. Podniosła, iż pozwany nie doręczył jej decyzji o odmowie wypłaty odszkodowania. Powódka wyjaśniła, że w załączeniu do pisma z dnia 22 października 2012 roku przesłała do leasingodawcy oryginały: potwierdzenia ubezpieczenia wraz z polisą, książkę gwarancyjną, kartę kodów, jeden oryginalny kluczyk, kartę gwarancyjną na głośniki oraz dowód rejestracyjny, a (...) S.A. wyrejestrował pojazd. Strona powodowa wskazała, że policja zwróciła jej wyłącznie jeden oryginalny kluczyk, zaś drugi winien znajdować się nadal w dyspozycji policji prowadzącej postępowanie, ta ostatnia jednak pismem z dnia 27 kwietnia 2015 roku poinformowała powódkę, iż żadne kluczyki nie były zatrzymane, gdyż po konsultacji z biegłym okazało się to zbędne.

Powódka podkreśliła, że zgodnie z umową ubezpieczenia, a także obowiązującymi w dniu jej zawarcia ogólnymi warunkami ubezpieczenia suma ubezpieczenia wynosiła 108.500 zł brutto i była stała przez cały okres ubezpieczenia, z wyłączeniem udziału własnego. Zaznaczyła, że skradziony pojazd został zakupiony jako fabrycznie nowy, a kradzież nastąpiła w pierwszym roku eksploatacji.

Ponadto powódka wskazała, że właściciel pojazdu o numerze rejestracyjnym (...) przejął na jej rzecz wierzytelność, jaka przysługiwała mu wobec pozwanego o zapłatę całego należnego odszkodowania wraz z odsetkami za opóźnienie w zapłacie.

Uzasadniając żądanie zapłaty odsetek ustawowych od dnia 10 marca 2012 roku, powódka podała, że domaga się ich od dnia następnego po upływie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody.

W odpowiedzi na pozew (k. 64-66 akt) z dnia 27 listopada 2015 roku pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na jego rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pisma pozwany wskazał na okoliczności bezsporne – w szczególności fakt zawarcia umowy ubezpieczenia AC, a także zgłoszenia mu w dniu 8 lutego 2012 roku wypadku ubezpieczeniowego w postaci kradzieży wyżej wskazanego pojazdu.

W dalszej części pisma pozwany zakwestionował żądanie powódki tak co do zasady, jak i co do wysokości, a ponadto podniósł zarzut przedawnienia żądania powódki.

Uzasadniając zarzut przedawnienia roszczeń powódki pozwany wskazał, że bieg przedawnienia tego roszczenia rozpoczął się w dniu zgłoszenia mu szkody tj. 8 lutego 2012 roku, następnie zaczął biec na nowo z chwilą wydania przez pozwanego decyzji odmownej tj. w dniu 13 lipca 2012 roku i upłynął z końcem dnia 13 lipca 2015 roku.

Ponadto pozwany podniósł zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powódki. Wskazał, że powódka nie wykazała, aby pod umową cesji praw z polisy ubezpieczeniowej w imieniu (...) S.A. podpisała się osoba upoważniona do działania w imieniu i na rzecz tego podmiotu.

Następnie pozwany podał, że wezwał powódkę do przedłożenia wszelkich przedmiotów wskazanych w treści § 27 ust. 1 OWU AC, a powódka z tego obowiązku się nie wywiązała. Strona pozwana podniosła, że w świetle postanowień umownych powyższe powoduje brak jego odpowiedzialności w niniejszej sprawie. Zaznaczył przy tym, że powódka nie tylko nie przedłożyła mu kluczyka do pojazdu, ale także pozostałych wskazanych w § 27 ust. 1 OWU AC rzeczy. Ponadto pozwany zaprzeczył, aby powódka lub leasingodawca przedłożyli klucz do pojazdu organom policji.

Dodatkowo pozwany podniósł zarzut rażącego niedbalstwa poszkodowanego w zabezpieczeniu pojazdu. Wyjaśnił, że powyższe wynika z pozostawienia pojazdu na niestrzeżonym parking, z dala od bezpośredniego nadzoru, na prawie tydzień.

Ponadto pozwany zakwestionował, aby do szkody doszło w okolicznościach wskazanych przez powódkę w druku zgłoszenia szkody. Podkreślił, że z protokołu zatrzymania osoby załączonego do pozwu wynika, iż powódka leczyła się przed zgłoszeniem zdarzenia na schizofrenię. Powyższe w ocenie pozwanego powoduje, że przedstawione przez powódkę okoliczności w przedmiocie powstania szkody uznać należy za nader wątpliwe.

Pozwany podniósł również, że zwolniony jest od odpowiedzialności za powstałą szkodę z uwagi na § 7 ust. 1 OWU AC. Wskazał, że jak wynika z dokumentacji zgromadzonej w toku likwidacji szkody, pojazd powódki nie posiadał jakiegokolwiek zabezpieczenia przeciwkradzieżowego, a więc także zabezpieczeń wymaganych przez OWU. Pozwany zaznaczył przy tym, że powódka przed podpisaniem umowy z pozwanym zapoznała się z treścią stanowiących jej integralną część Ogólnych Warunków Ubezpieczenia Autocasco, w związku z czym znane jej były wszystkie warunki umowy, w tym te wskazujące na obowiązek należytego zabezpieczenia dokumentów związanych z pojazdem.

Strona pozwana zakwestionowała roszczenie powódki także co do wysokości. Pozwany podał, że wskazana przez powódkę wartość pojazdu jest rażąco zawyżona względem jego faktycznej wartości rynkowej na dzień wystąpienia kradzieży. Zakwestionował przy tym, aby w niniejszej sprawie suma ubezpieczenia była tożsama stałej wartości pojazdu w całym okresie ubezpieczenia.

W piśmie datowanym na dzień 22 grudnia 2015 roku (k. 85-91 akt) powódka odniosła się do zarzutów przedstawionych przez pozwanego w odpowiedzi na pozew.

Ustosunkowując się do zarzutu przedawnienia roszczeń powódka wskazała, że stosownie do treści art. 819 § 4 k.c. rozpoczęcie biegu terminu przedawniania na nowo następuje od dnia, w którym poszkodowany otrzymał na piśmie oświadczenie ubezpieczyciela o przyznaniu lub odmowie świadczenia. W opinii powódki jedynie doręczenie, a nie wydanie decyzji powoduje, że termin przedawniania biegnie na nowo. Powódka podała, że w niniejszej sprawie brak jest podstaw do przyjęcia, że z dniem wydania decyzji przez pozwanego rozpoczął bieg 3-letni okres przedawniania, albowiem pozwany nie wykazał, że w tej dacie doręczył poszkodowanemu decyzję o odmowie wypłaty odszkodowania. Powódka podniosła, że decyzję z dnia 13 lipca 2012 roku pozwany nadał w dniu 17 lipca 2012 roku, a została ona doręczona (...) S.A. w dniu 21 lipca 2012 roku. Zaprzeczyła przy tym, aby wyżej wskazaną decyzję pozwany doręczył jej, bądź leasingodawcy przed dniem 16 lipca 2012 roku. Powódka wskazała, że mając na uwadze, iż niniejsze powództwo wytoczyła 16 lipca 2015 roku, to uznać należy, iż nastąpiło to przed upływem terminu przedawnienia.

Odnosząc się do zarzutu nieprzedłożenia wszelkich przedmiotów wskazanych w treści § 27 ust. 1 OWU powódka zaprzeczyła, aby poza jednym kluczykiem nie przedłożyła pozostałych wymaganych dokumentów lub przedmiotów. Ponadto podała, że jeżeli nawet taka okoliczność miałaby miejsce to nie wyłączałyby ona odpowiedzialności pozwanego, albowiem nie mogło i nie przyczyniło się to do zaistnienia wypadku ubezpieczeniowego.

Dodatkowo powódka zakwestionowała aby skradziony pojazd nie był należycie zabezpieczony przed kradzieżą. Podała, że pojazd posiadał zamek działający na kluczyk, w którego wnętrzu znajdował się immobiliser F. (...), powódka wskazała również, że OWU nie przewidują dodatkowych zabezpieczeń dla pojazdów ciężarowych, którym było skradzione auto. Ponadto podniosła, że OWU nie przewidywały wymogu parkowania wyłącznie na parkingach strzeżonych, a zatem pozostawienia pojazdu na parkingu niestrzeżonym nie sposób uznać za rażące niedbalstwo.

Uzasadniając wartość pojazdu i sumy ubezpieczenia powódka odwołała się do § 3 pkt 2 OWU, a także § 13 ust. 1 wskazując, że w przypadku pojazdów fabrycznie nowych zakupionych u autoryzowanego dealera w Polsce wartość pojazdu stanowi kwota określona w fakturze sprzedaży i wartość ta nie ulega zmianie dla celów danej umowy ubezpieczenia w okresie 12 miesięcy od daty wystawienia faktury.

Na rozprawie w dniu 21 stycznia 2016 roku pełnomocnik pozwanego oświadczył, że powódka nie wykonała § 27 ust. 1 OWU w zakresie dostarczenia jednego kluczyka i karty pojazdu. Ponadto, że strona pozwana kwestionuje istnienie jakichkolwiek zabezpieczeń w przedmiotowym pojeździe, w tym też istnienie immobilisera. Nadto pełnomocnik wskazał, że nie kwestionuje faktu, że wartość pojazdu na dzień 7 lutego 2012 roku wynosiła 108.500 zł.

W toku procesu strony pozostały przy swoich stanowiskach.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

Powódka M. B. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą Sklep (...).

Pozwany (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. prowadzi działalność gospodarczą wpisaną do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...).

Przedmiotem działalności pozwanego są pozostałe ubezpieczenia osobowe oraz ubezpieczenia majątkowe.

dowód : - bezsporne, a nadto odpis z KRS pozwanego (k, 68-69 akt).

W dniu 18 lipca 2011 roku powódka – jako leasingobiorca, zawarła z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę leasingu nr (...), której przedmiotem było odpłatne oddanie przez finansującego do używania korzystającemu samochodowi ciężarowego marki F. (...), o numerze VIN (...) i o numerze rejestracyjnym (...).

Pojazd ten został przez finansującego w dniu 21 lipca 2011 roku zakupiony od Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. w P. za cenę sprzedaży w wysokości 110.577 zł brutto.

Do pojazdu została wydana karta pojazdu o numerze KP (...).

Przedmiotowy pojazd wyposażony był w immobiliser F. (...) w kluczyku. Ponadto zostały do niego wydane dwa komplety kluczyków mechanicznych, w tym jeden z pilotem.

dowód : - umowa leasingu nr (...) z dnia 18 lipca 2011 roku wraz z załącznikami (k. 3-5 akt dochodzenia o sygn. 2Ds 549/12/17 Komisariatu Policji w Komornikach), protokół zdawczo – odbiorczy do umowy leasingu nr (...) z dnia 27 lipca 2011 roku (k. 6 w/w akt dochodzenia), faktura VAT nr (...) z dnia 21 lipca 2011 roku (k. 97 akt), pismo Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. z dnia 24 marca 2016 r. (k. 329 akt), zeznania świadka A. M. (k. 314-315 akt), zeznania powódki M. B. (k. 351-352 akt).

W dniu 25 lipca 2011 roku powódka zawarła z pozwanym (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę ubezpieczenia komunikacyjnego (...), dotyczącą wyżej wskazanego samochodu.

W treści umowy wskazano, że:

- właścicielem pojazdu jest (...) S.A., zaś powódka jest użytkownikiem pojazdu;
- ubezpieczenie obejmuje swym zakresem OC, AC ze zniesionym udziałem własnym w szkodach, (...) oraz A. – L. P. na okres od 25.07.2011 do 24.07.2012r.;
- suma ubezpieczenia AC wynosi 110.577 zł;
- do ubezpieczenia AC zastosowanie mają OWU przyjęte Uchwałą Zarządu (...) nr (...)/3/2/10/2009 z dnia 14 października 2009 r.

Powód opłacił składkę ubezpieczenia jednorazowo.

Powód dokonał przelewu praw z umowy ubezpieczenia na rzecz (...) S.A.

W celu potwierdzenia zawarcia powyższej umowy ubezpieczenia pozwany wystawił polisę nr (...).

dowód: - bezsporne, a nadto umowa ubezpieczenia z dnia 26 lipca 2011 roku (k. 255 akt), polisa z dnia 25 lipca 2011 roku nr (...) (k. 24-25 akt).

W dniu 7 lutego 2012 roku o godzinie 13:25 w Komisariacie Policji K. przyjęto zawiadomienie powódki, że w okresie od 2.02.2012 godzina 22:00 do 07.02.2012 roku godzina 12:30 w W. z parkingu niestrzeżonego znajdującego się przy kościele nieznanymi sprawcami dokonano kradzieży w/w samochodu marki F. (...) nr rej (...), rocznik 2011. Organy ścigania wszczęły dochodzenie w sprawie.

W dniu 8 lutego 2012 roku powódka zgłosiła wyżej opisaną szkodę ubezpieczycielowi.

dowód: - bezsporne, a nadto protokół przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie z dnia 7 lutego 2012 roku (k. 1-2 akt o sygn. 2Ds 549/12/A Komisariatu Policji w Komornikach), zgłoszenie szkody z dnia 8 lutego 2012 roku (k. 261 akt).

W toku prowadzonego dochodzenia zaistniały wątpliwości co do prawdziwości złożonych w charakterze świadka zeznań powódki i jej konkubenta – A. M..

W związku z powyższym w dniu 10 lutego 2012 roku powódka oraz A. M. zostali zatrzymani przez policję.

Postanowieniem z dnia 17 lutego 2012 roku prokurator Prokuratury Rejonowej (...) w P. umorzył śledztwo przed wszczęciem przeciwko A. M., podejrzanemu o to, że w dniu 7 lutego 2012 w (...), będąc przesłuchany w charakterze świadka i będąc uprzedzony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań złożył nieprawdziwe zeznania, mające służyć za dowód w prowadzonym postępowaniu przygotowawczym w sprawie kradzieży, wobec stwierdzenia, że nie popełnił zarzucanego mu czynu zabronionego.

dowód: - bezsporne, a nadto protokół zatrzymania A. M. (k. 28 sygn. 2Ds 549/12/A Komisariatu Policji w (...)) protokół zatrzymania M. B. (k. 29 sygn. 2Ds 549/12/A Komisariatu Policji w (...)), postanowienie z dnia 17 lutego 2012 roku (k. 55-57 akt o sygn. 2 Ds. 556/12/17 Prokuratury Rejonowej G. w P.).

Postanowieniem z dnia 27 marca 2012 roku umorzono dochodzenie w sprawie kradzieży pojazdu, z uwagi na niewykrycie sprawy przestępstwa.

dowód: - bezsporne, a nadto postanowienie o umorzeniu dochodzenia z dnia 27 marca 2012 roku (k. 26 akt).

Pismem z dnia 23 maja 2012 roku pozwany poinformował powódkę, że mimo upływu terminu przewidzianego na zakończenie postępowania związanego ze zdarzeniem z dnia 7 lutego 2012 roku nie może zająć stanowiska w sprawie, z uwagi na niedostarczenie mu następujących dokumentów:

- wypełnionego i podpisanego druku zgłoszenia szkody wraz z załącznikiem,
- wszystkich kompletów kluczy,
- kserokopii dowodu rejestracyjnego oraz karty pojazdu,
- polisy autocasco,
- decyzji o wyrejestrowaniu pojazdu,
- kserokopii decyzji o umorzeniu postępowania,
- faktury zakupu pojazdu,
- innej dokumentacji związanej z pojazdem.

dowód: - bezsporne, a nadto pismo pozwanego z dnia 23 maja 2012 roku (k. 10 akt).

W dniu 11 czerwca 2012 roku powódka przesłała (...) S.A. dowód rejestracyjny pojazdu oraz polisę ubezpieczeniową z prośbą o wyrejestrowanie skradzionego pojazdu.

dowód: - wiadomość mailowa z dnia 11 czerwca 2012 roku (k. 99 akt).

Decyzją z dnia 4 lipca 2012 roku, wydaną w sprawie o sygn. KM.08.5410.1.862.2012 Prezydent Miasta K. wyrejestrował skradziony pojazd, a ponadto uchylił dowód rejestracyjny serii nr DR/ (...) oraz tablice rejestracyjne o wyróżniku KR 406RJ. Przedmiotowy dowód rejestracyjny znajduje się obecnie w aktach pojazdu w Urzędzie Miasta K., tam też znajduje się obecnie kara skradzionego pojazdu.

dowód: - decyzja Prezydenta Miasta K. z dnia 4 lipca 2012 roku (k. 27, 103 akt), pismo z dnia 23 lutego 2016 roku Urzędu Miasta K. Wydziału Ewidencji Pojazdów i Kierowców (k. 299 akt), pismo z dnia 7 kwietnia 2016 r. Urzędu Miasta K. Ewidencji Pojazdów i Kierowców (k. 332 akt).

Pismem datowanym na dzień 13 lipca 2012 roku pozwany poinformował (...) S.A., że podjął decyzję o odmowie zaspokojenia zgłoszonych, w związku ze zdarzeniem z dnia 7 lutego 2012 roku, roszczeń.

W piśmie tym pozwany wskazał, że przyczyną odmowy wypłaty odszkodowania jest nieprzedłożenie mu żadnego z dokumentów oraz przedmiotów wskazanych w § 27 ust. 1 OWU.

Powyższe pismo zostało nadane do (...) S.A. w dniu 17 lipca 2012 roku.

dowód: - bezsporne, a nadto pismo pozwanego z dnia 13 lipca 2012 roku (k. 95 akt).

Pismem z dnia 22 października 2012 roku powódka przekazała (...) S.A. książkę gwarancyjną skradzionego pojazdu, kartę kodów, jeden kluczyk do pojazdu, polisę zawarcia umowy ubezpieczenia oraz kartę gwarancyjną głośników.

W piśmie tym powódka poinformowała pozwaną, że drugi kluczyk do samochodu oraz dowód rejestracyjny został zatrzymany na Komisariacie Policji w Komornikach i do dnia sporządzenia pisma policja nie wydała ich powódce.

dowód: - pismo powódki z dnia 22 października 2012 roku (k. 96 akt).

W wiadomości mailowej z dnia 6 lutego 2013 roku pracownik pozwanego – K. H., poinformował (...) S.A., że po podpisaniu umowy przeniesienia praw własności do pojazdu, a także dokumentów i przedmiotów wskazanych w § 27 ust. 1 OWU pozwany ponownie rozpoznana wniosek o wypłatę odszkodowania.

dowód: - wiadomość mailowa z dnia 6 lutego 2013 roku (k. 98 akt).

W dniu 23 stycznia 2013 roku leasingodawca wysłał pozwanemu wymienione w wiadomości mailowej z dnia 6 lutego 2013 roku dokumenty oraz jeden kluczyk do pojazdu. W wiadomości tej pracownik (...) S.A. – E. G. poinformowała pozwanego, że drugi kluczyk został zabezpieczony przez Policję.

dowód: - wiadomość mailowa z dnia 23 stycznia 2013 roku (k. 100 akt), pismo (...) S.A. z dnia 11 lutego 2016 roku (k. 282 akt).

W dniu 17 marca 2015 roku powódka zawarła z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę, na mocy której – z uwagi na niezlikwidowanie przez ubezpieczyciela (...) S.A. szkody związanej z kradzieżą w/w pojazdu – Leasingodawca, celem umożliwienia leasingobiorcy (tj. powódce) dochodzenia na drodze sądowej odszkodowania za skradziony pojazd, przelał na powódkę prawa wynikające z umowy ubezpieczenia zawartej przez (...) S.A. z pozwanym, z wyjątkiem prawa do odbioru świadczenia uzyskanego w wyniku dochodzenia przez powódkę z tytułu likwidacji szkody powstałej na przedmiocie leasingu.

dowód: - umowa cesji praw z polisy z dnia 17 lipca 2015 roku (k. 93-94 akt), pełnomocnictwo z dnia 12 marca 2014 roku (k. 126 akt), odpis pełen z (...) S.A. (k. 112-122 akt).

Zgodnie z § 7 ust. 1 OWU warunkiem objęcia ochroną ubezpieczeniową ryzyka kradzieży pojazdu, jego części lub wyposażenia, było przedsięwzięcie przez ubezpieczonego odpowiednich środków w celu zabezpieczenia kluczy, kart kodowych, pilotów i dokumentów pojazdu oraz zabezpieczenie pojazdu i wyposażenia według następujących zasad:

- w odniesieniu do samochodów osobowych o wartości brutto do 60.000 zł (włącznie) oraz ciężarowych, ciągników siodłowych i balastowych, autobusów: zainstalowanie jednego sprawnego zabezpieczenia przeciwkradzieżowego, które uzyskało certyfikat (...), jak: autoalarm, elektroniczna blokada uruchomienia silnika (w tym immobiliser), inne urządzenia elektroniczne (w tym zamontowane przez producenta pojazdu), mechaniczna blokada skrzyni biegów.

Ponadto w ust. 3 § 7 OWU wskazano, że warunkiem trwania ochrony ubezpieczeniowej w zakresie kradzieży było dochowanie przez ubezpieczonego w momencie opuszczania pojazdu – obowiązku zabezpieczenia pojazdu przed kradzieżą w sposób przewidziany w jego konstrukcji oraz zgodny z zapisami niniejszych OWU i należytego zabezpieczenia poza pojazdem dokumentów pojazdu i wszystkich posiadanych przez właściciela/użytkownika pojazdu kompletów kluczy, kart kodowych i pilotów.

Stosownie do treści § 11 ust. 9 OWU ochroną ubezpieczeniową nie były objęte szkody spowodowane umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa przez ubezpieczonego (z zastrzeżeniem względów słuszności w przypadku rażącego niedbalstwa).

W § 23 ust. 3 pkt 1 OWU wskazano, że odszkodowanie za szkodę nie może być wyższe w odniesieniu do pojazdu – niż wartość rynkowa pojazdu w dniu ustalenia odszkodowania, nie więcej jednak niż suma ubezpieczenia pojazdu.

Ponadto w § 27 ust. 8 OWU zostało wskazane, że w razie szkody polegającej na kradzieży pojazdu odszkodowanie ustala się na podstawie wartości rynkowej pojazdu w dniu ustalenia odszkodowania, z zastrzeżeniem § 13 ust. 1 i 3 wartości netto lub brutto w zależności od ustalenia sumy ubezpieczenia.

Stosownie zaś do § 13 ust. 1 OWU w przypadku pojazdów fabrycznie nowych zakupionych u autoryzowanych dealerów w Polsce wartość pojazdu stanowi kwota określona w fakturze sprzedaży tego pojazdu. Wartość ta nie ulegała zmianie dla celów danej umowy ubezpieczenia w okresie 12 miesięcy od daty wystawienia faktury

Ponadto w § 27 ust. 1 OWU ustalono, że w przypadku szkody polegającej na utracie pojazdu i/lub jego części lub wyposażenia, ubezpieczyciel uzależnia wypłatę odszkodowania od przekazania bezpośrednio do Oddziału (...), najpóźniej w następnym dniu po zgłoszeniu szkody:

1. dowodu rejestracyjnego pojazdu,
2. kartę pojazdu (o ile była wydana) z zastrzeżeniem ust. 2,
3. wszystkich dowodów własności i dokumentów pochodzenia pojazdu stwierdzających źródło pochodzenia i nabycia pojazdu oraz atestów/certyfikatów/świadectw zamontowanych w pojeździe zabezpieczeń przeciwkradzieżowych,
4. wszystkich posiadanych kluczy do pojazdu, kart kodowych, pilotów.

Zgodnie z ust. 2 § 27 OWU w przypadku pojazdów będących przedmiotem leasingu, bądź kredytu bankowego karta pojazdu powinna zostać przekazana do Oddziału pozwanego w terminie 14 dni od zgłoszenia szkody.

dowód: - Ogólne Warunki Ubezpieczenia Pojazdów Mechanicznych Autocasco – (...) (k. 70-74 akt).

W toku prowadzonego dochodzenia w sprawie kradzieży samochodu marki Fiat Ducato o nr rej. (...) nie dokonano zabezpieczenia kluczyków do pojazdu.

W trakcie składania zeznań powódka jedynie okazała na komisariacie dwa komplety kluczyków, które następnie zostały przez policjantów skserowane. Nie zostało sprawdzone, czy okazane przez policjantów kluczyki należały do skradzionego pojazdu o nr rej. (...).

dowód: - kserokopie kluczyków (k. 16-17 akt Komisariatu Policji w (...) o sygn. 2Ds 549/12/17), zeznania świadka M. Ż. (k. 315-316 akt), zeznania świadka R. ka Z. (k. 316-317 akt), zeznania świadka Ł. B. (k. 317-318 akt).

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie niekwestionowanych twierdzeń stron, przedłożonych dokumentów urzędowych i prywatnych, a także zeznań świadków. Sąd uznał za wiarygodne dokumenty urzędowe, które stanowiły dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 § 1 kpc). Dokumenty prywatne natomiast stanowiły dowód tego, że osoba, która je podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (art.

245 kpc). Za wiarygodne Sąd uznał kserokopie dokumentów oraz wydruki komputerowe załączone do akt sprawy. Niepodpisane wydruki komputerowe nie stanowią dokumentu w rozumieniu art. 244 i 245 k.p.c., ale ze względu na to, że w kodeksie postępowania cywilnego nie zawarto zamkniętego katalogu środków dowodowych, dopuszczalne jest skorzystanie z każdego źródła informacji o faktach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, jeśli tylko nie jest to sprzeczne z przepisami prawa - por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2008 r. I CSK 138/08.

Sąd dał wiarę w części zeznaniom świadka A. M. (k. 314-315 akt). Za nieprawdziwe Sąd przyjął twierdzenia świadka, iż na Komisariacie Policji w (...) dokonano zajęcia dwóch kompletów kluczyków do skradzionego pojazdu, albowiem sprzeczne były one z zeznaniami pozostałych świadków. Ponadto oceniając zeznania A. M. należało mieć na uwadze, iż jednoznaczne twierdzenia o pozostawieniu przez M. B. dwóch kompletów kluczyków na komisariacie, a następnie zwróceniu wyłącznie jednego kluczyka świadek zestawiał z twierdzeniami, zgodnie z którymi nie był bezpośrednio obecny zarówno w chwili zdawania kluczyków, jak i ich odbioru. W pozostałym zakresie Sąd nie znalazł podstaw by kwestionować zeznania A. M., gdyż korelowały one z dokumentami zgromadzonymi w aktach sprawy.

Za wiarygodne w całości Sąd uznał zeznania świadków M. Ż. (k. 315-316 akt), R. Z. (k. 316-317 akt) oraz Ł. B. (k. 317-318 akt), albowiem były rzeczowe, jasne, spójne wewnętrznie, zgodne wzajemnie, a ponadto korespondowały z dokumentami zebranymi w aktach niniejszej sprawy oraz w aktach dochodzenia.

Zeznaniom powódki M. B. (k. 351-352 akt) Sąd dał wiarę w części. Za nieprawdziwe Sąd uznał twierdzenia powódki w których wskazała, że podczas składania zawiadomienia o zaginięciu pojazdu policja zatrzymała dwa kluczyki do skradzionego pojazdu, a następnie po umorzeniu dochodzenia wydano jej wyłącznie jeden kluczyk. Powyższe twierdzenia powódki nie znalazły bowiem potwierdzenie w dokumentach zgromadzonych w aktach sprawy, w tym w szczególności w protokole ustnego zawiadomienia o przestępstwie i przesłuchania w charakterze świadka osoby zawiadamiającej z dnia 7 lutego 2012 r. We wspomnianym dokumencie, jak również innych dokumentach zgromadzonych w aktach dochodzenia o sygn. 2 Ds. 549/12, brak jest adnotacji o zatrzymaniu kluczyków, co więcej brak jest także dokumentów o których w swoich zeznaniach mówiła powódka, w których rzekomo kwitowała fakt zatrzymania kluczyków oraz odbioru wyłącznie jednego kluczyka. Co więcej okoliczność zatrzymania kluczyków nie została również potwierdzona przez zeznających w sprawie w charakterze świadków policjantów, którzy prowadzili czynności w sprawie kradzieży pojazdu należącego do powódki. Ponadto zdaniem Sądu zeznania powódki w omawianym zakresie uznać należało za nielogiczne i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego. Powódka zeznała bowiem, iż jeden kluczyk został jej przez policję wydany po umorzeniu dochodzenia w sprawie kradzieży. Wobec umorzenia dochodzenia nielogicznym wydaje się brak reakcji powódki na rzekomy brak zwrotu drugiego kluczyka. W sytuacji wydania kluczyka po umorzeniu postępowania, policja nie miała już podstaw, aby w dalszym ciągu zatrzymywać kluczyk od skradzionego auta. W pozostałym zakresie Sąd nie znalazł podstaw by kwestionować zeznania powódki, albowiem były one zgodne z dokumentami zgromadzonymi w aktach sprawy oraz korespondowały z uznanymi za wiarygodne zeznaniami świadków.

Na rozprawie w dniu 13 maja 2016 r. Sąd oddalił zgłoszony w odpowiedzi na pozew wniosek strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z dziedziny techniki pojazdowej na okoliczność zabezpieczeń przeciwkradzieżowych zamontowanych w pojeździe marki F. o nr rej. (...), nr VIN (...), albowiem okoliczność posiadania przez skradziony pojazd zabezpieczeń przeciwkradzieżowych została już dostatecznie udowodniona za pomocą dokumentów zebranych w aktach sprawy, zeznań świadków oraz powódki.

Ponadto postanowieniem z dnia 13 maja 2016 r. Sąd pominął dowód z zeznań świadków A. Ż. i P. S., gdyż powódka pomimo wyznaczenia terminu nie wskazała adresów zamieszkania wskazanych świadków, stąd przeprowadzenie dowodu było niemożliwe.

Sąd zważył, co następuje:

W myśl art. 805 kc przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę.

W przedmiotowej sprawie poza sporem pozostawał fakt, iż powoda jako leasingobiorcę pojazdu marki Fiat Ducato, rocznik 2011, numer nadwozia (VIN) (...), numer rejestracyjny (...), łączyła z pozwanym zakładem ubezpieczeń umowa dobrowolnego ubezpieczenia pojazdów autocasco z okresem ubezpieczenia od 25 lipca 2011 do 24 lipca 2012 roku oraz sumą ubezpieczenia w wysokości 110.677 zł. Integralną część umowy stanowiły „Ogólne Warunki Ubezpieczenia Pojazdów Mechanicznych Autocasco – (...)”, ustalone uchwałą Zarządu pozwanego nr (...)/3/2/10/2009 z dnia 14 października 2009 r. Bezsporne było również to, że w lutym 2012 roku przedmiotowy pojazd został skradziony.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana podniosła szereg zarzutów przeciwko żądaniu powódki. W pierwszej kolejności pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia stanowiącego przedmiot niniejszej sprawy. Ponadto wskazywał na brak po stronie powódki legitymacji czynnej do żądania zapłaty odszkodowania. Dodatkowo pozwany stał na stanowisku, iż powództwo nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem nie zaistniały przesłanki do wypłaty odszkodowania, albowiem ani powódka ani leasingodawca nie przedłożyli wymienionych w § 27 ust. 1 OWU AC dokumentów i przedmiotów. Co więcej strona pozwana wskazywała, iż odpowiedzialność po jej stronie jest wyłączona z uwagi na to, iż do szkody doszło w wyniku rażącego niedbalstwa ze strony powódki. Uzasadniając tą tezę pozwana wskazywała, iż powódka pozostawiła pojazd na kilka dni na parkingu niestrzeżonym.

Mając na uwadze przedstawione wyżej stanowisko pozwanego, w pierwszej kolejności zbadać należało zarzut braku legitymacji czynnej powódki oraz przedawnienia roszczenia, te bowiem były najdalej idące.

W ocenie Sądu nie może budzić wątpliwości legitymacja czynna powódki, do dochodzenia zapłaty odszkodowania. Powódka przedłożyła bowiem oryginał umowy cesji praw z polisy ubezpieczeniowej nr (...) (k. 93-94 akt), z którego to dokumentu wynika, iż (...) S.A. przelał na nią prawa wynikające z w/w umowy ubezpieczenia. Nie mogło także budzić wątpliwości, iż zawierający tę umowę w imieniu (...) S.A. M. G. upoważniony był do działania za leasingodawcę, strona powodowa przedłożyła bowiem udzielone mu w dniu 12 marca 2014 r. pełnomocnictwo, na mocy którego (...) S.A. upoważnił go m. in. do podpisywania umów cesji praw z polis ubezpieczeniowych przedmiotu leasingu, co miało miejsce w analizowanym przypadku. Co więcej, pod dokumentem pełnomocnictwa złożone zostały podpisy członka zarządu oraz prokurenta leasingodawcy, a więc zgodnie z określoną rejestrze przedsiębiorców zasadą reprezentacji tego podmiotu (k. 111-122 akt).

Ponadto na uwzględnienie nie zasługiwał podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczeń powódki.

Stosownie do treści art. 819 § 1 k.c. roszczenia z umowy ubezpieczenia przedawniają się z upływem lat trzech. § 4 tego przepisu stanowi, iż bieg przedawnienia roszczenia o świadczenie od ubezpieczyciela przerywa się także przez zgłoszenie ubezpieczycielowi tego roszczenia lub przez zgłoszenie zdarzenia objętego ubezpieczeniem. Bieg przedawnienia rozpoczyna się na nowo od dnia, w którym zgłaszający roszczenie lub zdarzenie otrzymał na piśmie oświadczenie ubezpieczyciela o przyznaniu lub odmowie świadczenia.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt analizowanej sprawy wskazać należy, iż powódka przerwała bieg terminu przedawnienia roszczenia o zapłatę odszkodowania za szkodę w postaci kradzieży pojazdu, albowiem w dniu 8 lutego 2012 r. zgłosiła pozwanemu zaistnienie szkody. Fakt ten przyznał również pozwany w złożonej odpowiedzi na pozew. Zatem termin przedawnienia roszczeń rozpoczął swój bieg od początku na nowo, w dniu otrzymania przez powódkę, bądź leasingodawcę decyzji w sprawie przyznania, bądź odmowy wypłaty. Decyzję taką pozwany wydał w dniu 13 lipca 2012 r. Jak zaś wynika z przedłożonego przez powódkę egzemplarza tej decyzji (k. 95 akt), a także dołączonego do akt szkodowych (k. 218, 218v) pismo to pozwany nadał do (...) S.A. w dniu 17 lipca 2012 r. Pozew w niniejszej sprawie powódka wniosła w dniu 16 lipca 2015 r., zatem przed upływem 3-letniego terminu przedawnienia.

W konsekwencji powyższego, istotnym stało się ustalenie czy pozwany, na podstawie łączącej go z powódką umowy ubezpieczenia autocasco, ponosi odpowiedzialność za szkodę w postaci kradzieży ubezpieczonego pojazdu.

Jak zostało już wyżej zasygnalizowanie w odpowiedzi na pozew strona pozwana zakwestionowała, aby przedmiot ubezpieczenia posiadał jakiegokolwiek wyposażenie przeciwkradzieżowe, w związku z czym w oparciu o § 7 ust. 1

OWU nie podlegał on ochronie ubezpieczeniowej. We wspomnianym postanowieniu wskazano, iż w odniesieniu do samochodów osobowych o wartości brutto do 60.000 zł oraz ciężarowych wymagane było zainstalowanie jednego zabezpieczenia, które uzyskało certyfikat (...), wśród wymienionych zabezpieczeń znalazły się: autoalarm, elektroniczna blokada uruchomienia silnika (w tym immobiliser), inne urządzenia elektroniczne (w tym zamontowane przez producenta pojazdu), mechaniczna blokada skrzyni biegów. Z przeprowadzonego postępowania dowodowego wynika, iż skradziony pojazd posiadał wymagane zabezpieczenie przeciwkradzieżowe, wyposażony był on bowiem w fabrycznie zamontowany immobiliser. O powyższym fakcie świadczą w szczególności: faktura VAT nr (...) z dnia 21 lipca 2011 r., w której wskazano, iż pojazd posiadał immobiliser F. (...) w kluczyku (k. 97 akt) oraz pismo Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. z dnia 24 marca 2016 r. (k. 329 akt), a także zeznania świadka A. M. i powódki. Dodatkowo zaznaczyć trzeba, iż strona pozwana w toku procesu nie zdołała wykazać, aby w niniejszej sprawie doszło do przerwania ochrony ubezpieczeniowej z uwagi na nienależyte zabezpieczenie pojazdu.

Ponadto strona pozwana podnosiła, iż jej odpowiedzialność za powstałą szkodę jest wyłączona, albowiem szkoda powstała wskutek rażącego niedbalstwa ubezpieczonego. Niedbalstwem tym w ocenie pozwanego było pozostawienie przedmiotu ubezpieczenia przez kilka dni na niestrzeżonym parkingu (V ust. 1 pkt 9 OWU). W tym miejscu zaznaczyć tylko wypada, że również ustawodawca przewidział, iż w przypadku rażącego niedbalstwa roszczenie o zapłatę odszkodowania nie przysługuje, albowiem art. 827 § 1 k.c. stanowi, iż ubezpieczyciel jest wolny od odpowiedzialności, jeżeli ubezpieczający wyrządził szkodę umyślnie; w razie rażącego niedbalstwa odszkodowanie nie należy się, chyba że umowa lub ogólne warunki ubezpieczenia stanowią inaczej lub zapłata odszkodowania odpowiada w danych okolicznościach względem słuszności. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 listopada 2010 r., sygn. akt IV CSK 153/10, wskazał, iż "rażące niedbalstwo" to coś więcej niż brak zachowania zwykłej staranności w działaniu, w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej ocenianej przy uwzględnieniu podwyższonego miernika. Wykładnia tego pojęcia powinna zatem uwzględniać kwalifikowaną postać braku zwykłej lub podwyższonej staranności w przewidywaniu skutków działania. Chodzi tu o takie zachowanie, które graniczy z umyślnością. Ocena, czy zachodzi wypadek rażącego niedbalstwa w rozumieniu art. 827 § 1 k.c., a także w rozumieniu postanowień ogólnych warunków umów wiążących strony stosunku ubezpieczenia, wymaga uwzględnienia obiektywnego stanu zagrożenia oraz kwalifikowanej postaci braku zwykłej staranności w przewidywaniu skutków, a więc uwzględnienia staranności wymaganej od działającej osoby, przedmiotu, którego działanie dotyczy oraz okoliczności, w których doszło do zaniechania pożądanego zachowań z jej strony. Rażące niedbalstwo, o którym stanowi art. 827 § 1 k.c., można więc przypisać w wypadku nieprzewidywania szkody jako skutku m.in. zaniechania ubezpieczającego, o ile doszło do przekroczenia podstawowych, elementarnych zasad staranności.

Mając na uwadze powyższe rozważania, w ocenie Sądu, zachowania powódki przejawiającego się w pozostawieniu pojazdu na niestrzeżonym parkingu nie sposób uznać za rażące niedbalstwo. Zważyć bowiem należało, że jak wynika z zeznań świadka A. M., a także dokumentów zebranych w aktach dochodzenia, pojazd został pozostawiony na parkingu przy kościele, usytuowanym przy ruchliwej drodze, na którym to parkingu często pozostawiano często pojazdy ciężarowe. Ponadto zaznaczyć należy, że obowiązujące strony OWU nie nakładały na ubezpieczonego obowiązku pozostawiania pojazdu na parkingu strzeżonym. Należało również mieć na uwadze, iż jak wynika z zeznań powódki nie miała ona możliwości pozostawienia pojazdu na podjeździe przy domu, albowiem był on za mały.

Następnie zatem ustalić należało, czy pozwany odmówić mógł wypłaty odszkodowania w oparciu o § 27 ust. 1 OWU. Bezspornym bowiem między stronami było, iż zgodnie z tym artykułem powód, bądź leasingodawca winien przedłożyć ubezpieczycielowi dowód rejestracyjny pojazdu, karty pojazdu, wszystkie dowody własności i dokumenty pochodzenia pojazdu oraz atestów zamontowanych w pojeździe zabezpieczeń przeciwkradzieżowych, a także wszystkich posiadanych kluczy do pojazdu, kart kodowych i pilotów. Na rozprawie w dniu 21 stycznia 2016 r. pełnomocnik pozwanego wskazał, iż kwestionuje wykonanie § 27 ust. 1 OWU w zakresie doręczenia mu jednego kluczyka i karty pojazdu.

Z przeprowadzonego postępowania dowodowego wynika, iż ani powódka, ani też (...) S.A. nie przekazali pozwanemu karty pojazdu, a także jednego kluczyka do pojazdu. Karta pojazdu znajduje się w aktach pojazdu zdeponowanych w archiwum zakładowym Urzędu Miasta K., jak zaś wynika z pisma (...) S.A. datowanego na dzień 11 lutego 2016

r. nie została ona doręczona ubezpieczycielowi, nawet w formie kserokopii. Ponadto w toku postępowania strona powodowa nie zdołała udowodnić, iż jeden z kluczyków od pojazdu został zabezpieczony przez policję, a następnie nie dokonano jego zwrotu. Powyższe twierdzenia powódki nie znalazły bowiem oparcia w zgromadzonym w aktach sprawy materiale dowodowym. Wymaga podkreślenia, że żaden z przesłuchanych w toku procesu świadków nie potwierdził, iż w postępowaniu w sprawie kradzieży w ogóle doszło do zabezpieczenia kluczyków do pojazdu. Ponadto w aktach sprawy w przedmiocie dochodzenia brak adnotacji o zatrzymaniu kluczyków, a także brak protokołu z zatrzymania rzeczy. Co więcej zeznający w sprawie świadkowie – policjanci wskazali, że z reguły w sytuacji wykonania kserokopii kluczy nie dokonuje się ich zatrzymania. Mając powyższe na uwadze, uznać należało, że kluczyki należące do skradzionego pojazdu nie zostały zatrzymane w trakcie dochodzenia w sprawie kradzieży. Co więcej, za stanowiskiem tym przemawia również fakt, iż w aktach dochodzenia brak jest potwierdzenia wydania powódce także jednego kluczyka, który następnie powódka wydała ubezpieczycielowi. Z relacji czynności realizowanych w sprawie kradzieży pojazdu wynika wprost, że klucze nie były zabezpieczane do dalszych badań (k. 53 akt 2 Ds. 549/12), stąd twierdzenia powódki o zabezpieczeniu kluczy na komisariacie, a następnie braku zwrotu jednego z nich uznać należało za nieprawdziwe.

W uzasadnieniu wyroku z dnia 28 listopada 2002 r., II CKN 1046/00, Sąd Najwyższy stwierdził, że w zdecydowanej większości przypadków brak możliwości przedłożenia kluczyków i dokumentów samochodu będzie dowodem na to, że ubezpieczony nienależycie zabezpieczył samochód przed kradzieżą. W takich sytuacjach ubezpieczyciel - powołując się na postanowienia o.w.u.u. - będzie mógł skutecznie zwolnić się od odpowiedzialności. Natomiast gdy ubezpieczony dołożył należytej staranności w zabezpieczeniu samochodu, a mimo to razem z samochodem pobawiono go władztwa nad dokumentami i kluczykami, o.w.u.u nie mogą zwalniać ubezpieczyciela od odpowiedzialności. Będzie tak m.in. wówczas, gdy samochód wraz z dokumentami i kluczykami został powierzony osobie godnej zaufania (np. komisantowi, przechowawcy) lub gdy zabrano go ubezpieczonemu razem z kluczami i dokumentami z dobrze zabezpieczonego garażu domowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2006 r. sygn. akt IV CK 345/05; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2002 r. sygn. akt II CKN 992/00).

W analizowanej sprawie powódka nie zdołała wykazać, iż zabezpieczyła kluczyki w odpowiedni sposób, a także że obecny brak kluczyka nie przyczynił się do powstania szkody, albowiem kluczyk został utracony po kradzieży pojazdu. Wskazać bowiem należy, iż powódka w żaden sposób nie wykazała, iż w chwili kradzieży pojazdu posiadała dwa komplety kluczyków. Co prawda, jak wynika z akt dochodzenia, powódka udostępniła policji dwa kluczyki do pojazdu marki Fiat, policja jednak w żaden sposób nie weryfikowała czy kluczyki te w rzeczywistości należały do tego pojazdu. Nie mogło również umknąć uwadze Sądu, iż powódka w owym czasie posiadała dwa pojazdy marki Fiat Ducato, zatem istnieje możliwość, iż jeden z przedstawionych policji kluczyków pochodził od drugiego z pojazdów. Ponadto jak już zostało wyżej zasygnalizowane, Sąd nie uznał twierdzeń powódki zgodnie z którymi kluczyk nie został powódce zwrócony przez policję.

W § 27 ust. 1 OWU jednoznacznie zostało wskazane, iż pozwany odmówić mógł wypłaty odszkodowania za szkodę spowodowaną kradzieżą pojazdu marki Fiat, w sytuacji nieprzekazania mu wszystkich kompletów kluczy do pojazdu. Nie ulegało wątpliwości, iż do skradzionego pojazdu powódka posiadała dwa komplety kluczy, pozwanemu przekazała zaś wyłącznie jeden z nich. Wobec powyższego, w oparciu o § 27 ust. 1 OWU pozwany mógł odmówić wypłaty odszkodowania za szkodę spowodowaną kradzieżą pojazdu marki Fiat.

Skoro pozwany zasadnie odmówił wypłaty odszkodowania za szkodę w postaci kradzieży samochodu, zbędnym stało się badanie wysokości poniesionej przez powódkę szkody oraz wysokości ewentualnego odszkodowania.

Z uwagi na powyższe, już tylko ubocznie wskazać należy, iż uwzględnieniu nie podlegały podniesione przez pozwanego zarzuty by do szkody doszło w okolicznościach wskazanych przez powódkę. Zaznaczyć należy, że pozwany ogólnikowo zaprzeczył tym okolicznościom, jednoczenie nie podnosząc żadnych twierdzeń w tym przedmiocie. Nadto nie mogło umknąć uwadze Sądu, że pokrzywdzony nie zaskarżył postanowienia o umorzeniu dochodzenia w sprawie kradzieży pojazdu, w którym to orzeczeniu opisano przebieg zdarzenia w sposób tożsamy z przedstawionym przez powódkę w toku niniejszego procesu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd w punkcie 1 wyroku oddalił powództwo w całości.

W punkcie 2 wyroku Sąd orzekł o kosztach procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. W związku z tym, że powódka przegrała spór w całości, Sąd zasądził od niej na rzecz pozwanego kwotę 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, na którą to kwotę składały się: wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w kwocie 3.600 zł, wynikające z § 6 pkt 6 w zw. z § 2 pkt 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. 2013, poz. 461) oraz opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

SSO Piotr Marciniak